

HET RODE BOEKJE VAN DE VROUW(EN)

WIJ ZIJN GEEN WANDELLENDE REKLAMEBORDEN.

Mijnheer, geef Uw vrouw een mooie Poulinex mixer.

Mijnheer, koop uw vrouw een nieuwe Defal pan.

Mevrouw, koop het waspoeder Knal want het was witter dan wit

Kijk, mevrouw, hoe mooi deze vrouw is! Zie hoe gelukkig ze is! Zij heeft haar man kunnen behouden! Dank zij deze mooie hemden die altijd wit blijven! Dank zij

deze boter met een bijzonder fijne smaak! Dank zij de slip "revolutie".

Mevrouw, koop uw short in funktie van uw keukengordijnen en uw schotelvodden en niemand zal er nog aan kunnen twifelen dat **U een meubel in het dekor bent.**

Als ik soms door de stad wandel voel ik me rot. Hoe is het mogelijk dat we al die ongezonde reclame blijven betalen, die de vrouw verdeelt in borsten, billen, buik, een mooi gelaat, prachtige ogen, sensuele mond..

Ik heb de indruk dat al die reclameborden me ontkleden en dat ik lelijk, o zo lelijk ben als ik me vergelijk met al die mooie meisjes, die mooie nutteloze vrouwen-objekten. Ik begrijp niet waarom de vrouw, de man, het menselijke wezen door de kuiperijen van enkele mensen met veel geld tot objekt geworden zijn. Indien het dan nog mooie voorwerpen waren, dan zou men kunnen zeggen dat het stadsbeeld er mooier door wordt maar het zijn slechts blikvangers, valstrikken voor toekomstige verbruikers.

En toch worden wij beïnvloed door die mooie reclame. Dat is onze schuld niet helemaal, want de reclameontwerpers zijn sluw.

Dit houdt niet alleen verband met de vrouwen, maar met de mensen in het algemeen die elke dag door elke krant, door elk reclamebord, door duizenden licht- en andere tekens en binnenkort misschien zelfs door radio en televisie aangezet worden hun geld uit te geven aan waarde-loze en nutteloze dingen.

Het treft ons echter iets meer, niet alleen omdat wij alle

dagen inkopen doen maar ook omdat wij, op al die mooie reclameborden als blikvangers getekend zijn.

Wij zijn geen "blikvangers". Wij willen niemand vangen met onze zachtheid, ons sexy uitzicht, onze kookkunst, ons parfum, enzovoort.

Wij eisen het recht op moe te zijn.

Wij eisen het recht op lelijk te zijn.

Wij eisen het recht op dik te zijn.

Wij willen geliefd worden voor wat we zijn, voor de strijd die we leveren, het werk dat we doen, de dingen die we in ons hoofd hebben, de tederheid in ons hart, de kracht van onze handen en de wereld die we zullen veranderen.

En jij?

Er wordt nooit aan een man gezegd dat hij zijn ogen moet verven met het produkt X en zijn mond met Z. Men zegt nooit aan een man dat hij een dikke buik heeft, dat zijn pak verfrommeld is of niet modern (als men het wel zegt is het doorgaans in die trant: "ocharme! wat een slordige vrouw moet die hebben"), dat hij de vorm van zijn neus of van zijn tenen moet veranderen om steno-daktylo te blijven (wat hij zelden is), dat hij rim-pels heeft en dat zoiets niet past in de maatschappij XUZ. Wat hij ook doet of niet doet, hoe hij er ook uitziet, hij is man en blijft het. Een man wordt gerespekteerd voor zichzelf.

Maar de vrouw die werkt, die thuiskomt en de kinderen moet wassen, eten geven, de kleren van haar man moet in orde brengen, de gang kuisen

zij moet fris blijven
mooi zijn
altijd klaar staan om haar man te ontvangen
enthoesiast zijn
haar nagels, lippen en ogen verzorgen
lijken op een niet-bestaande vrouw: de ideale vrouw, de
fatale vrouw, de reclame-vrouw.

HET MOOIE OBJEKT.

*Een magazine antwoordde aan een vrouw die zich te
"mooi" vond:*

*"Als u zich te mooi vindt ruk dan een oog uit, geef een
snee in uw gezicht of breek uw neus. Het is zo gemakke-
lijk lelijk te worden".*

*Een andere lezeres was hiermee niet akkoord. Zij schreef:
"Ik aanvaard ook niet een voorwerp te zijn. En toch
word ik zo beschouwd door 90 percent van de mannen!
Maar in plaats van een mooi voorwerp te zijn ben ik een
waardeloos voorwerp. Vindt U dat misschien prettiger?"*

Wij zeggen daarop:

Er zijn geen "te mooie" vrouwen (voorwerpen buiten be-
reik) noch "lelijke" vrouwen (te verwerpen voorwerpen).
Alle vrouwen zijn even mooi als de mannen mooi zijn.
Zij moeten evenmin als de mannen trachten bevallig te
zijn (een koper te vinden).

Het volstaat dat wij, zoals de mannen, bestaan, denken,

spreken, luisteren, voelen, zien, lachen of niet. Al de rest: zichtbare of onzichtbare crème, mannelijke onderbroeken (want de handelaars zien in een verkeerd gevoerde emancipatiebeweging van de vrouw een middel om de man tot objekt te maken), een vrouwelijke beha, een "vrije" haartooi maar "gedisciplineerde" borsten zijn valstrikken voor onnozelaars, geldvreeters en vernielers van de persoonlijkheid.

Wij zullen van de mannen geen objekten maken. Wij zullen van hen houden met of zonder "mannelijke" slip. Wij bieden hen aan samen aan een nieuwe wereld te bouwen.

JE DIERBARE VROUWENBLAD.

Je kent zeker zo goed als ik de vrouwenbladen waar men ons spreekt van alle vrouwelijke problemen en alle produkten die een vrouw moet kopen. Maar bladen die spreken van onze echte problemen, van de werkende vrouw (in de fabriek, op bureau of thuis) zijn zeldzaam. Als men van zulke vrouwen spreekt duikt er meestal een jonge, rijke, voorkomende man op die de vrouwen uit hun vermoeiend werk haalt en er een nieuwe Assepoester van maakt. Men spreekt ons nooit van die miljoenen vrouwen die aan de band werken, of als meid voor alle werk, of als kleine daktylo's, noch van het feit dat die vrouwen minder verdienen dan mannen met hetzelfde werk, noch van de werkvoorwaarden en zeker niet van wat de vrou-

wen allen tesamen zouden kunnen doen om dat alles te veranderen. Zij spreken ons niet van de zware problemen gesteld door de kinderen noch van de vrouwen die rade-loos zijn als een nieuw kind op komst is en de woning te klein, de echtgenoot ziek of het loon zo schamel dat het in de hand smelt.

Men spreekt ons slechts over uiterlijkheden en men wil ons doen geloven dat deze onbenulligheden zeer zeer zeer zeer zeer belangrijk zijn.

De uiterlijkheden: ons gezicht, ons lichaam, wij als voorwerp.

Gisteren de maxi mode, vandaag mini, morgen midi, overmorgen naakt, dan weer bol, hol, vierkant, enzovoort.

Verder leren onze vrouwenbladen hoe een goede soep te maken, de kinderen te amuseren, de echtgenoot vast te houden of zelfs er eentje vast te krijgen.

Vrouwenarbeid is dus gelijk aan thuisarbeid. De wereld buitenshuis, de vrouwen die overal in de wereld, – in Vietnam, het Midden-Oosten, Dublin – vechten komen niet ter sprake. De vrouwen van België, Frankrijk, Italië, Nederland, Zwitserland, Spanje enzovoort hebben slechts een probleem: **huis-kind-man**.

Die bladen bedriegen ons, ze liegen en ontnemen onze kracht.

Het is een leugen de wereld rond ons af te schilderen alsof het geluk er voor het grijpen (kopen) ligt. Waar geluk betekent glimlachen met welriekende adem en witte tan-

den of een huis waar alles blinkt en waar de vrouw een bloemenschort draagt op een beha "revolutie". Zij misprijzen ons met hun waardeloze romannetjes geschreven om onze armste dromen aan te wakkeren en met hun lezersrubrieken waar onderwezen wordt met een beetje sluwheid en veel onderwerping het hoofd te bieden aan de moeilijkste situaties.

Laten wij bladen voor iedereen eisen.

Wij weigeren minderwaardige bladen geschreven voor bijna achterlijken, bijna ongeletterden.